

แพรวสำนักพิมพ์

ที่สุดของนวนิยายไซไฟที่โลกเคยมี

SECOND FOUNDATION

สถาปน. สถาปนา

หนังสือ

ISAAC ASIMOV

บรรณาธิการ : ปา

พิมพ์
ครั้งที่

2

แพรวสำนักพิมพ์

สดาบัน. สดาปนา

แห่งที่สอง

ไอแซค อะซิมอฟ เขียน
บรรยงก์ แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอนรินทร์กรุ๊ป

สถาบันสถาปนาแห่งที่สอง
SECOND FOUNDATION

แพรวสำนักพิมพ์

โน้ตเครื่องปริ้นท์หอมนรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   แพรวสำนักพิมพ์

Second Foundation by Isaac Asimov

Copyright © Asimov Holdings LLC. All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4901-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทหอมนรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการ นาคินทร์ รัชฎสูวรรณ • บรรณาธิการประสานงาน อภิญา ธโนเปัจย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม สิริธร บุญรักษา, ชินวัชร ยศศิริพันธ์

คอมพิวเตอรื สุนิดา ภาวทรัพย์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชทอง

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละขอ

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายวิทยาศาสตร์ไตรภาคชุด “สถาบันสถาปนา” ของไอแซค อสิมอฟ นักเขียนชาวอเมริกัน ประกอบด้วยเรื่อง *สถาบันสถาปนา* หรือ Foundation (๑๙๕๑) *สถาบันสถาปนาและจักรวรรดิ* หรือ Foundation and Empire (๑๙๕๒) และ *สถาบันสถาปนาแห่งที่สอง* หรือ Second Foundation (๑๙๕๓)

หนังสือไตรภาคชุดนี้ได้รับการยกย่องให้เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ระดับคลาสสิกที่แฟนหนังสือแนวนี้นี้ไม่ควรพลาดเด็ดขาด และในปี ๑๙๖๖ หนังสือชุดนี้ยังได้รับรางวัล Hugo Award ในฐานะ Best All-Time Novel Series อีกด้วย

สำหรับภาคภาษาไทย “บรรยงก์” ได้แปลและเรียบเรียงหนังสือชุด “สถาบันสถาปนา” ได้รับความนิยมและได้จัดพิมพ์เผยแพร่หลายครั้งตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา

บัดนี้ แพร่สำนักพิมพ์ได้รับอนุญาตจากดร.ปริทรรศน์ พันธุบรรยงก์ทายาทของผู้แปล ให้จัดพิมพ์หนังสือชุด “สถาบันสถาปนา” ขึ้นอีกครั้งหลังจากที่ว่างเว้นไปนานพอสมควร จึงขอขอบคุณดร.ปริทรรศน์ มา ณ โอกาสนี้ และหวังว่าจะเป็นที่ยินดีต้อนรับของนักอ่านทั้งที่เป็นแฟนเก่าของนวนิยายชุดนี้ กับนักอ่านรุ่นใหม่ที่เคยได้ยินแต่ชื่อเสียงของ “สถาบันสถาปนา” มานาน

แพร่สำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

“สถาบันสถาปนา” มิใช่นิยายวิทยาศาสตร์ที่ลึกลับแต่สนุก น่าอ่าน น่าติดตามตั้งแต่ต้นจนจบเท่านั้น สิ่งที่เราเจออยู่ในเหตุการณ์ต่างๆตามเรื่อง ซึ่งอาจเป็นไปได้หรือไม่ก็ตามในร้อย - สองร้อย - ห้าร้อย หรือพันปีข้างหน้า ผมจะไม่กล่าวถึง แต่เหตุการณ์ต่างๆเหล่านั้นมีคติที่อาจสะท้อนมาเทียบกับ สถานการณ์และความเป็นมาของโลกแต่โบราณจนปัจจุบันได้เป็นอย่างดี เช่น แสดงให้เห็นว่าโลกจะมีวิกฤติการณ์เกิดขึ้นเป็นระยะๆ บางครั้งอาวุธ จะเป็นใหญ่ เช่นครั้งฮิตเลอร์ มุสลิมี่ แต่บางครั้งเศรษฐกิจก็เป็นใหญ่ แล้ว โลกก็จะผ่านวิกฤติการณ์ไปคราวแล้วคราวเล่า บ้านเมืองใครโชคดียิ่งรอดไป บ้านเมืองใครดวงจู่ก็แย่หรือย่อยยับไป

“โลกอนาคต” ตามความคิดเห็นของผม ถ้าอ่านวิเคราะห์กันหน่อย จะช่วยให้เรามองสถานการณ์ปัจจุบันของประเทศไทยที่รักของเราได้ลึกซึ้งกว่า เมื่อยังไม่ได้อ่านพอสมควรทีเดียว

ความดีอันใดที่ท่านผู้อ่านจะได้รับจากเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศให้

๑. คุณครูบาอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทภาษาอังกฤษแก่ผม

๒. ลูกทั้งเจ็ด ซึ่งจำนวนเท่าดาวลูกไก่พอดิบพอดีของผม

บรรยงก์

คำปรารภ

นิยายวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องราวที่ก่อให้เกิดจินตนาการและความคิดต่อยอด นอกเหนือไปจากความบันเทิงที่มีเฉกเช่นกับนิยายประเภทอื่นๆ ทั่วไป นิยายประเภtnี้นี้จะมีแฟนกลุ่มหนึ่งที่เหนียวแน่น และมีความใกล้เคียงกับนิยายประเภทแฟนตาซีจนบางครั้งก็มีการจับมาผสมปนเปกัน เช่น มีผู้พยายามเขียนอธิบายหลักการด้านวิทยาศาสตร์ในนิยายยอดฮิตชุด *แฮร์รี่ พอตเตอร์* เป็นต้น

นิยายวิทยาศาสตร์ชุด “สถาบันสถาปนา” หรือ “Foundation” ของไอแซค อสิมอฟ น่าจะถือได้ว่าเป็นนิยายชุดที่มีการตีพิมพ์เป็นภาษาไทยมากที่สุดตามข้อมูลของ Wikipedia นั้นมีการตีพิมพ์แล้วถึง ๖ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยสำนักพิมพ์คอลเลจบุ๊ค ครั้งที่สองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๒๖ โดยสำนักพิมพ์ออบิท ครั้งที่สามเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ออกมาเพียงเล่มเดียวโดยสำนักพิมพ์อาณาจักร ครั้งที่สี่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒-๒๕๓๓ โดยสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ครั้งที่ห้าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยสำนักพิมพ์สร้างสรรค์วิชาการ และครั้งที่หกล่าสุดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๗ โดยสำนักพิมพ์โปรวิชั่นที่พิมพ์ออกมามากที่สุดถึง ๑๐ ตอนในชุดของนิยายนี้ ผมคิดว่าที่มีการตีพิมพ์ออกมาหลายครั้งตลอดช่วงระยะเวลาสามสิบปีนี้ น่าจะเป็นเพราะความสนุกสนาน สมจริงสมจัง มีการสืบสวนสอบสวน หักมุม และการเรียบเรียงเป็นตอนๆ ลักษณะคล้ายๆ กับภาพยนตร์ *Star Wars* ที่ผมติดตามดูทุกตอน ทั้งตอนหลักและตอนแยก ดูที่ไรก็นึกเปรียบเทียบ Darth Vader หรือ จักรพรรดิกับตัวเอกหนึ่งของสถาบันสถาปนา คือ มโนมัย หรือ The Mule ทุกครั้ง

ในการเรียบเรียงเป็นภาษาไทยครั้งแรกและชุดแรกสามเล่มนั้น “บรรยงก์” หรือนายประจักษ์ พันธบรรยงก์ พ่อผู้ล่วงลับของผม เป็นผู้เรียบเรียงถ่ายทอดออกมาให้สำนักพิมพ์คอลเลจบุ๊คที่เป็นพี่ๆ และเพื่อนๆ ชาววิศวะ จุฬาฯ กลุ่มของผมเองจัดพิมพ์ พ่อเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ในการแปลและเรียบเรียงนิยายหลายเล่ม เท่าที่ผมจำได้ คือ *เมอคิว ลูกหมาป่า ไอ้เขี้ยวขาว ไอ้เหลื่อง ไสยดำ เจ้าสาวดาวอังคาร และ นรกใต้ทะเลลึก* พลเอก ประภาส พันธบรรยงก์ พี่ชายของผม เพิ่งฟื้นความหลัง ให้ฟังเมื่อได้พบกันเร็วๆ นี้ว่า ในงานฌาปนกิจพ่อ นั้น หนังสือ *เจ้าสาวดาวอังคาร* ที่แจกเป็นของที่ระลึกขายดีมากจนหมดเกลี้ยง พี่น้องเราเข้าใจว่า จะไม่มีใครได้เก็บไว้เลยละครับ

ผมขอขอบคุณแพรวสำนักพิมพ์ที่เห็นคุณค่าของนิยายชุดนี้ และนำมา ตีพิมพ์อีกครั้งหนึ่ง หวังว่าท่านผู้อ่านทุกท่านจะได้สนุกสนานเพลิดเพลิน ได้ แ่งคิดและจินตนาการไปกับ “โลกอนาคต” ของไอแซค อสิมอฟ ซึ่งดูจาก แนวโน้มวิวัฒนาการของโลกเราในปัจจุบัน มีความเป็นไปได้ว่าอารยธรรม ต่างๆ จะล่มสลายจากปัญหาการทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ ด้วยกันเอง ไม่แน่ว่าชาติมหาอำนาจชาติใดชาติหนึ่งหรือหลายๆ ชาติอาจ มีแผนการสร้าง “สถาบันสถาปนา” หรือแม้แต่ “สถาบันสถาปนาแห่งที่สอง” ไว้แล้ว เพื่อรักษาอารยธรรมของมนุษยชาติให้คงอยู่ต่อไปก็เป็นไปได้ครับ

ปริทรรศน์ พันธบรรยงก์
ลูกชายคนสุดท้ายของพ่อประจักษ์ พันธบรรยงก์
เจ้าของนามปากกา “บรรยงก์”

๑๓ สิงหาคม ๒๕๖๑

สารบัญ

อาร์มภพ

๑

ภาค ๑ การค้นหาของมโนมัย

๑	สองชายกับมโนมัย บทแทรกที่หนึ่ง	๗
๒	สองชาย ไม่มีมโนมัย บทแทรกที่สอง	๒๕
๓	สองชายกับชานา บทแทรกที่สาม	๓๙
๔	สองชายกับคณะผู้อาวุโส บทแทรกที่สี่	๔๘
๕	ชายหนึ่งกับมโนมัย	๖๑
๖	ชายหนึ่ง มโนมัย กับอีกบุคคลหนึ่ง บทแทรกสุดท้าย	๗๔

ภาค ๒ การค้นหาของสถาบันสถาปนา

๗	อาร์คะเดีย	๙๔
๘	แผนการของเซลดอน	๑๑๐
๙	ผู้สืบทอด	๑๒๑
๑๐	สถานการณ์ล่อแหลม	๑๓๕
๑๑	ผู้ลอบโดยสาร	๑๓๙
๑๒	จ้าวพิภพ	๑๕๐
๑๓	ท่านผู้หญิง	๑๕๗
๑๔	ชั่วโมงระทึกใจ	๑๖๔
๑๕	รอดร่างแห	๑๗๘
๑๖	ก่อนสงครามเริ่ม	๑๙๐

๑๗	สงคราม	๒๐๒
๑๘	พิภพที่ตายแล้ว	๒๐๖
๑๙	สุดสิ้นสงคราม	๒๑๕
๒๐	“ผมรู้...”	๒๒๖
๒๑	คำตอบที่น่าพอใจ	๒๔๑
๒๒	คำตอบที่แท้จริง	๒๕๒

แต่ความทรงจำถึงจอห์น ดับเบิลยู. แคมป์เบลล์ จูเนียร์
(๑๙๑๐-๑๙๗๖)

อารัมภบท

จักรวรรดิสากลจักรวาลยังยืนอยู่ถึงหลายหมื่นปี มีอาณาเขตครอบคลุมบรรดาพิภพทั้งหมดในทางช้างเผือกเป็นอาณาจักรเดียว มีการปกครองโดยรวมอำนาจอยู่ที่ศูนย์กลาง มนุษยชาติทั้งมวลต่างก็ยอมรับสภาพความเป็นอยู่ดังกล่าวนี้ทั่วกัน

เว้นแต่คนเดียว คือ ฮารี เซลดอน

ฮารี เซลดอน นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่คนสุดท้ายของจักรวรรดิที่หนึ่งนั้น เป็นผู้พัฒนาวิทยาการทางอนาคตประวัติศาสตร์จนถึงขั้นสุดยอด อนาคตประวัติศาสตร์เป็นวิทยาการทางสังคมวิทยาระดับสุดยอด ซึ่งเป็นขั้นที่สามารถคำนวณพฤติกรรมของมนุษยชาติโดยใช้วิชาคณิตศาสตร์

วิชานี้มีอาจคาดคะเนบุคคลแต่ละบุคคลได้ แต่เซลดอนค้นพบว่า ปรักิรยาของมวลหมู่ชนจำนวนมากสามารถจะใช้สถิติพยากรณ์ได้ ยิ่งเป็นจำนวนคนมากเท่าใด ความถูกต้องในการพยากรณ์ก็ยิ่งมีความแน่นอนมากขึ้นเท่านั้น และมวลชนที่เซลดอนใช้ในการพยากรณ์ของเขาก็คือ มวลชนทั้งสิ้นของสากลจักรวาล ซึ่งในสมัยของเขานั้น มีจำนวนถึงล้านล้านล้านคน

โดยเหตุนี้เซลดอนจึงค้นพบว่า ขณะที่คนทั่วไปไม่รู้สึกลึ้น จักรวรรดิซึ่งดูประหนึ่งรุ่งเรืองแข็งแรง กำลังเริ่มเข้าสู่ยุคเสื่อมโทรมลงทุกทีๆ เขามองเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้า (อาจโดยวิธีถอดสมการทางคณิตศาสตร์ตามสูตรของเขาก็เป็นได้) และเห็นว่าหากปล่อยเหตุการณ์ให้เป็นไปตามยถากรรม สากลจักรวาลจะต้องเข้าสู่อนาถยุคถึงสามหมื่นปีอันมีแต่ความทุกข์ทรมานกว่าจะมีจักรวรรดิที่สองก่อตั้งขึ้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อีกครั้งหนึ่ง

เขาจึงเริ่มแผนการเพื่อแก้ไขให้อนาถยุคนั้นระยะเข้ามาเหลือเพียง

ชั่วหนึ่งพันปีเท่านั้น โดยจัดตั้งกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ขึ้นสองกลุ่ม ใช้ชื่อว่า “สถาบันสถาปนา” เขาใช้ความรู้และรอบคอบอย่างยิ่งในการวางจุดที่ตั้งของสถาบันทั้งสองไว้คนละปลายของทางช้างเผือก สถาบันสถาปนาแห่งที่หนึ่งนั้นตั้งขึ้นอย่างเปิดเผยเป็นที่รู้กันทั่วไป แต่สถาบันสถาปนาแห่งที่สองตกอยู่ภายใต้ความลึกลับ ปราศจากผู้รู้เห็น

ในสถาบันสถาปนา และสถาบันสถาปนาและจักรวรรดิ เป็นเรื่องราวของช่วงเวลาสามร้อยปีแรกแห่งประวัติศาสตร์ของสถาบันสถาปนาแห่งแรก ซึ่งเริ่มตั้งขึ้นในรูปของกลุ่มนักวิชาการผู้รวบรวมเอ็นไซโคลปิเดียปฏิบัติการโดดเดี่ยวอ้างว้างอยู่ท่ามกลางอวกาศตอนขอบจักรวาล สถาบันนี้ต้องประสบกับวิกฤติการณ์ต่างๆ ครึ่งแล้วครึ่งเล่า เนื่องมาจากการติดต่อเกี่ยวข้องกับมวลชน สังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป ในวิกฤติการณ์แต่ละครั้ง ทางดำเนินของสถาบันสถาปนามีวิถีทางอยู่แนวเดียวเท่านั้น และเมื่อดำเนินต่อไปตามทางนั้น ก็จะมีช่องทางก้าวหน้าราบรื่นต่อไปอีก ซึ่งเป็นสิ่งที่คำนวณล่วงหน้าไว้แล้วทั้งสิ้นโดยฮารี เซลดอน ผู้ซึ่งบัดนี้สิ้นชีพไปแล้วเป็นเวลาช้านาน

สถาบันสถาปนาแห่งที่หนึ่งใช้วิทยาการที่เหนือกว่าเข้ายึดครองพิภพที่ด้อยความเจริญในบริเวณใกล้เคียง เผชิญกับขุนพลที่ผลมาจากจักรวรรดิที่กำลังล่มสลายออกมาตั้งตัวเป็นใหญ่ และปราบจนราบคาบลง ในที่สุดก็ได้กำราบปราบปรามจักรวรรดิที่หลงเหลืออยู่ภายใต้จักรพรรดิองค์สุดท้ายพร้อมด้วยขุนทัพผู้แข็งแกร่งคนสุดท้ายของจักรพรรดิพ่ายแพ้ไป

แต่แล้วสถาบันสถาปนาแห่งที่หนึ่งก็พบเข้ากับสิ่งซึ่งฮารี เซลดอนไม่อาจพยากรณ์ได้ นั่นคือพลานุภาพเหนือมนุษย์ของคนที่หนึ่ง เป็นคนประหลาดที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ธรรมดา ผู้มีนามเรียกขานว่า มโนมัย เป็นผู้มีมโนมัยทิ สามารถปรับอารมณ์และจิตใจของคนทั้งหลายได้ตั้งปรารถนามันเปลี่ยนจิตใจของผู้เป็นศัตรูร้ายกาจให้ยินยอมเป็นทาสที่ซื่อสัตย์จงรักภักดี ไม่มีกองทัพลี้จจะต่อต้านมันได้ สถาบันสถาปนาแห่งที่หนึ่งย่อยยับลงเพราะมโนมัน ทำเอาแผนการของเซลดอนพลอยพินาศไปด้วยบางส่วน

ยังคงเหลืออยู่แต่สถาบันสถาปนาแห่งที่สอง ซึ่งเป็นจุดหมายที่

ทุกฝ่ายพยายามค้นคว้าสาเหตุที่ตั้ง มโนมัยตั้งใจจะค้นให้พบเพื่อช่วยชนะอันสมบูรณ์เหนือสากลจักรวาล แต่นุคคนอื่นผู้ยังมั่นคงจงรักต่อสถาบันสถาปนาแห่งที่หนึ่งก็พยายามจะหาสถาบันสถาปนาแห่งที่สองนั้นให้พบเช่นกัน ด้วยเจตจำนงที่ตรงกันข้ามกับมโนมัย แต่สถาบันแห่งนั้นตั้งอยู่ที่ไหน ไม่มีใครรู้

และต่อไปนี่คือเรื่องราวเกี่ยวกับการค้นหาสถาบันสถาปนาแห่งที่สอง!

ดิวอี้

ภาค ๑

การค้นหาคำของมโนมัย

คำอธิบาย

มโนมัย – หลังจากทีสถาปนสถานแห่งแรกล่มสลายลงแล้ว มโนมัยก็เริ่มดำเนินการปกครองอย่างเป็นล่ำเป็นสัน เขาเป็นผู้เริ่มรวบรวมพิภพต่างๆ ที่แตกกระจัดพลัดพราย หลังจากจักรวรรดิสากลจักรวาลถึงวาระสุดท้ายให้กลับเข้าร่วมเป็นอาณาจักรขึ้นมาใหม่ อาณาจักรพ่อค้าของสถาบันสถาปนาที่ล้มไปนั้น ตั้งแต่ต้นมาก็แตกต่างกันและมีความสัมพันธ์กันเพียงผิวเผิน แม้ว่าจะมีแผนของอนาคตประวัติศาสตร์อันยากจะเข้าใจได้พยากรณ์ไว้เป็นเรื่องหล่นหลัง แต่อาณาจักรพ่อค้าที่ว่านั้นก็เทียบอะไรไม่ได้กับ “สหพันธ์แห่งพิภพ” ของมโนมัยซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างกระชับชิด ประกอบขึ้นด้วยมวลพิภพประมาณหนึ่งในสิบของดวงดาวทั้งหมดในทางช้างเผือก และมีพลเมืองประมาณหนึ่งในสิบห้าของพลเมืองแห่งสากลจักรวาลนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่เรียกว่า ยุคแห่งการค้นหา...

เอ็นไซโคลปิเดียกาแล็กติกา^๑

^๑เอ็นไซโคลปิเดียกาแล็กติกา อันเป็นต้นฉบับที่ได้คัดตัดตอนมาพิมพ์ไว้ในหนังสือนี้ได้จัดพิมพ์โดยบริษัทการพิมพ์เอ็นไซโคลปิเดียกาแล็กติกาแห่งดาวเทอร์มินัส ข้อความในหนังสือนี้คัดจากฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๑๐ ในปีสถาปนาศักราช ๑๐๒๐

๑

สองชายกับมโนมัย

ในเอ็นไซโคลปิเดียยังมีเรื่องราวอีกมากมายที่เกี่ยวกับมโนมัยและอาณาจักรของมัน แต่แทบทั้งหมดนั้นไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่ปรากฏต่อไปนี้ และไม่มีอะไรน่าสนใจ ส่วนใหญ่กล่าวถึงสถานะทางเศรษฐกิจ ซึ่งนำไปสู่ความรุ่งโรจน์ของ “ราชฎหมายเลขหนึ่ง” อันเป็นตำแหน่งของมโนมัย และเกี่ยวกับสถานะทางเศรษฐกิจในระยะต่อมาเท่านั้น

หากขณะหนึ่งผู้เขียนข้อความนี้จะเกิดพิศวงขึ้นมาบ้าง เกี่ยวกับความรีบเร่งในการขึ้นสู่อำนาจสูงสุด จากไม่มีอะไรเลยไปสู่ตำแหน่งผู้ครองอาณาจักรอันกว้างใหญ่ภายในห้าปี เขาก็ปกปิดความพิศวงนั้นไว้ และหากเขาประหลาดใจที่มโนมัยหยุดการแผ่ขยายอาณาจักรอย่างกะทันหัน เพื่อทำการปรับปรุงการปกครองให้เรียบร้อยเป็นเวลาถึงห้าปี เขาก็เก็บความประหลาดใจนั้นไว้แต่ในใจ

ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่ติดตามเอ็นไซโคลปิเดียต่อไป และเดินเรื่องไปตามแนวของเรา โดยเล่าถึงเหตุการณ์อันเป็นประวัติศาสตร์ของช่วงเวลาอันยาวนาน ระหว่างจักรวรรดิสากลจักรวาลยุคที่หนึ่งและยุคที่สอง ภายหลังระยะเวลาแห่งการปรับปรุงห้าปีนั้นต่อไป

ในด้านรัฐประศาสน์ไม่มีอะไรน่าสังเกต แต่ในทางเศรษฐกิจนับว่าเจริญรุ่งเรืองมาก น้อยคนนักที่จะอยากแลกความสงบภายใต้การควบคุมอันเข้มงวดของมโนมัยกับช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายก่อนหน้านี้ ในบรรดาพิภพต่างๆ ซึ่งเมื่อห้าปีก่อนเคยรู้จักสถาบันสถาปนา อาจจะยังมีผู้คิดถึงและเสียดาย แต่มันก็เท่านั้นเอง เพราะชนชั้นหัวหน้าของสถาบันสถาปนาที่หาประโยชน์มิได้ก็ตายไปหมดแล้ว คนไหนที่มีประโยชน์ก็ถูกปรับภาวะจิตใจกลายเป็นบริวารที่จงรักภักดีต่อมโนมัยไป

ในบรรดาบุคคลที่ถูกปรับภาวะจิตใจเหล่านี้ คนที่มีบทบาทสำคัญที่สุดก็คือ แชน พริตเชอร์ ผู้ซึ่งบัดนี้มียศเป็น “นายพลโท”

ในยุคนสถาบันสถาปนา แชน พริตเชอร์ เป็นร้อยเอกและเป็นสมาชิกขององค์กรใต้ดินเพื่อประชาธิปไตย เมื่อสถาบันสถาปนายอมสยบต่อมโนมัยโดยปราศจากการต่อต้าน เขาพยายามต่อสู้ขัดขืนมโนมัยอย่างยอมถวายหัวแต่แล้วในที่สุดก็ถูกมโนมัยปรับภาวะจิตใจกลายเป็นผู้จงรักภักดีไป

การเปลี่ยนจิตใจตามแบบของมโนมัย มีใช้การเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยการใช้เหตุผลที่เหนือกว่า มันคงกว่า ถูกต้องกว่า แชน พริตเชอร์เองก็รู้ดีในข้อนี้ เขาถูกปรับเปลี่ยนภาวะจิตใจด้วยพลังจิตของมโนมัยผู้เป็นคนกึ่งมนุษย์ ซึ่งกอบประด้วยมโนมัยทริอันแกร่งกร้าวล้าลึก สามารถบังคับและสะกดจิตใจของสามัญชนให้เบนไปในทางที่ต้องการอย่างใดก็ได้ แต่ทั้งๆที่รู้อย่างนี้ พริตเชอร์ก็พอใจและเต็มใจรับสภาพนั้น ทั้งเห็นว่าเป็นการสมควรจะเป็นเช่นนั้น นี่ก็คือจุดสุดยอดของจิตตานภาพ เพราะมันสามารถปรับจิตของผู้ถูกสะกดให้เห็นดีเห็นชอบกับการถูกปรับภาวะจิตใจโดยสิ้นเชิง โดยที่พริตเชอร์เองก็ไม่สงสัยสะกดใจแม้แต่หน่อยในข้อนี้

และบัดนี้ เขากำลังกลับมาจากการเดินทางไประบุสำคัญในอวกาศอันปราศจากขอบเขต นอกแดนของสหพันธ์ นักท่องอวกาศผู้คร่ำหวอดและสายลับตัวฉกาจนึกครึ้มอยู่ในใจ ที่จะได้มีโอกาสเข้าพบกับ“ราษฎรหมายเลขหนึ่ง”ในไม่ช้านี้ ใบหน้าเครียดเหมือนสลักจากไม้สลักล้า ซึ่งดูประหนึ่งว่าไม้อาจจะแหยมยืมได้โดยไม่แตกปรินั้น ไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ แต่ก็ไม่สำคัญอะไร มโนมัยยอมสามารถอ่านอารมณ์ภายในของเขาได้อย่างละเอียดแจ่มแจ้งเช่นเดียวกับที่คนธรรมดาสามารถจะมองเห็นอาการขมวดคิ้วของอีกคนหนึ่ง

พริตเชอร์จอดยานอวกาศของเขาไว้ที่โรงเก็บอวกาศยานของผู้สำเร็จราชการคนก่อน แล้วเข้าวังด้วยการเดินเท้าตามกฎหมาย เขาเดินเป็นระยะทางหนึ่งไมล์ตามทางเดินที่มีลูกศรชี้บอกทาง ตลอดทางนั้นว่างเปล่าและเงียบสงัด พริตเชอร์รู้ว่าทิวอาณานิคมหลายตารางไมล์ในวังนี้ไม่มียาม ไม่มีทหาร และไม่มีคนถืออาวุธแม้แต่คนเดียว

มโนมัยไม่ต้องการมาตรการในการป้องกันภัยใดๆเลย

มโนมัยคือผู้ป้องกันภัยที่ทรงอำนาจสูงสุดให้แก่ตัวของมโนมัยเอง

เสียงฝีเท้าของฟริตเซอร์กระทบโสตประสาทของเขาเองเบาๆ ขณะที่ตัววงศ์คอยๆ ปรากฏขึ้นให้เห็น กำแพงโลหะซึ่งมีความเบาอย่างเหลือเชื่อและแข็งแรงอย่างไม่น่าเชื่อเป็นเงาอยู่บนผนัง เบื้องหน้า แบบการสร้างงามประหลาด แสดงให้เห็นความเจริญของสถาปัตยกรรมสมัยจักรวรรดิรุ่งเรืองที่ล่วงลับไปแล้ว ยอดวงสูงโดดเด่นเป็นสง่าเหนือบริเวณว่างอันว่างเปล่าและเหนือตัวเมืองซึ่งอัดแน่นด้วยพลเมือง กว้างใหญ่ไกลสุดลูกหูลูกตา

ภายในวัง มีคนอยู่คนเดียว อยู่แต่ลำพัง เป็นบุคคลซึ่งบรรดาขุนนาง ขุนนางผู้ลากมากดี ตลอดจนองคาวพของสหพันธ์ทั้งสิ้นตกอยู่ภายใต้มนมยิทธิอันพิสดารของมน

ประตุมหิมาเรียบเป็นมันปลาบเปิดออกเมื่อนายพลเดินเข้าใกล้ เขาก้าวขึ้นสู่บันไดกว้างใหญ่ ซึ่งเลื่อนพาเขาขึ้นสู่เบื้องบนอย่างเงียบกริบและรวดเร็วจนถึงหน้าประตูขนาดเล็กเรียบๆ ของห้องบนยอดสุดของพระราชวัง อันเป็นห้องของมโนมัย

ประตูนั้นก็เปิดออก

เบล แชนนิส เป็นคนหนุ่ม และเป็นผู้ที่ไม่ได้ถูกปรับภาวะจิตใจ ถ้าพูดกันด้วยภาษาง่าย ๆ ก็คือ ภาวะอารมณ์ของเขาไม่ได้ถูกมโนมัยปรับเปลี่ยน จิตใจของเขายังคงสภาพเดิมที่มีมาแต่กำเนิด และเจริญมาตามสภาพแวดล้อม เช่นปกติชนทั่วไป ซึ่งเขาก็พอใจของเขาเช่นนั้น

เพียงอายุไม่ถึงสามสิบเต็ม เขาก็ยังมีใช้น้อยในนครหลวง รูปก็หล่อ สติปัญญาก็เฉียบแหลม เขาจึงประสบความสำเร็จในสังคม เขาขยันขันแข็ง มีความเป็นตัวของตัวเอง รู้จักเสียดสีเย้ยหยัน เขาจึงประสบความสำเร็จได้เป็นผู้ใกล้ชิดไว้วางใจของมโนมัย และเขาก็พอใจในความสำเร็จทั้งสองประการ

และครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มโนมัยเรียกเขาเข้าพบเป็นการส่วนตัว

ห้าพาตัวเขาไปตามทางเดินอันมีแสงระยิบระยับยาวเหยียดไปสู่ปราสาทที่สร้างด้วยฟองอะลูมิเนียม ซึ่งแต่เดิมเป็นวังของผู้สำเร็จราชการแห่งกาลกัน ผู้อยู่ใต้พระราชอำนาจของจักรพรรดิ ต่อมาเมื่อจักรวรรดิล่มสลาย วังก็

กลายเป็นวังของเจ้าผู้ตั้งตนขึ้นเป็นใหญ่ในกาลกันซึ่งเป็นอิสระ บัดนี้เป็นที่อยู่ของ “ราษฎรหมายเลขหนึ่งแห่งสหพันธ์” ผู้ทรงอำนาจเหนือจักรวรรดิของตนเอง

แซนนิสอัมเพลงเบาๆ อย่างสบายอารมณ์ เขาไม่สงสัยเลยว่าถูกเรียกเข้าพบด้วยเรื่องอะไร มันต้องเกี่ยวกับสถาบันสถาปนาแห่งที่สองเป็นแน่ สถาบันจอมปลอมมอันนั้น ซึ่งเพียงชื่อของมันเท่านั้นก็ถึงกับทำให้มโนมัยยับยั้งการขยายอาณาเขตอย่างผลิผลาม ตั้งมั่นจัดการเพียงในเขตแคว้นเท่าที่ได้มา โดยเรียกว่า “แผนการจัดปรับปรุงการปกครอง”

มาระยะนี้ มีเสียงเล่าลือซึ่งเป็นสิ่งธรรมดาสามัญทุกยุคทุกสมัย คราวนี้ลือกันว่า มโนมัยเริ่มดำริจะทำการรุกรานอีก ว่ามโนมัยพบที่ตั้งของสถาบันสถาปนาแห่งที่สองแล้วและจะเข้าบุก บ้างก็ว่ามโนมัยได้ทำสนธิสัญญากับสถาบันสถาปนาแห่งที่สอง ตกลงจะแบ่งจักรวาลกันปกครอง บ้างก็ว่ามโนมัยแน่ใจแล้วว่า ไม่มีสถาบันสถาปนาแห่งที่สอง และตัดสินใจจะครองจักรวาลทั้งหมด

ป่วยการกล่าวถึงเรื่องที่ได้ยินในห้องท้องพระโรง และเรื่องรำลือทำนองนี้ก็เคยมีมาแล้วบ่อยครั้ง เพียงแต่ว่าคราวนี้ดูเป็นจริงเป็นจังกว่าครั้งก่อนๆ ซึ่งทำให้บรรดาผู้ที่เคยมีผลพลอยได้จากการสงคราม ผู้ชอบผจญสงคราม และผู้มีผลประโยชน์จากความปั่นป่วนทางการเมือง ซึ่งชอบเขาไปเพราะเหตุการณ์สงบเป็นปกติไปพักหนึ่ง ต่างพากันชื่นชมไปตามๆ กัน

เบล แซนนิส ก็เป็นคนหนึ่งในจำนวนนั้น เขาไม่กลัวสถาบันสถาปนาลึกลับนั้น ยิ่งกว่านั้น ยังกล้าโอ้อวดเสียด้วยว่าแม้มโนมัยเขาก็ไม่กลัว อาจจะมีบางคนที่ริษยาในเจ้าหนุ่มรูปหล่อร่ำรวยคนนี้ ต่างก็คอยจ้องดูผลที่เจ้าหนุ่มผู้ซึ่งสาวๆ ติดใจผู้นี้จะได้รับจากการโอ้อวดความเด่นด้วยการนิทราหลับหลังมโนมัย แต่เมื่อเวลาล่วงเลยไปก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับเขา คนเหล่านั้นก็ชักทึ่ง และข้อนี้ก็ยังทำให้เขาดังยิ่งขึ้นไปอีกราวกับพลู

แซนนิสพยายามแต่งเนื้อเพลงให้เข้ากับทำนองที่ยัมมอยู่ เป็นเนื้อเพลงชนิดส่งเดชไม่ได้ความอะไร แต่มีท่อนลูกว่า “สถาบันสถาปนาแห่งที่สอง จ้องคุกคามชาติและมวลมนุษยชาติ”

แล้วเขาก็มาถึงวัง

ประตุมหึมาเรียบเป็นมันปลาบเปิดออกเมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ เขาก้าวขึ้นสู่บันไดกว้างใหญ่ ซึ่งเลื่อนพาเขาขึ้นสู่เบื้องบนอย่างเงียบกริบและรวดเร็ว จนถึงหน้าประตูขนาดเล็กเรียบๆ ของห้องบนยอดสุดของพระราชวัง อันเป็นห้องของมโนมัย

ประตุนั้นก็เปิดออก

ชายผู้ไม่มีนามอื่นใดนอกจากชื่อมโนมัย และไม่มีตำแหน่งอื่นใดนอกจาก “ราษฎรหมายเลขหนึ่ง” มองผ่านผนังกระจกเอกทัศนะซึ่งเห็นได้จากภายในเท่านั้น ดูอาคารบ้านเมือง ซึ่งชุกชุมดลลอนอยู่ด้านขอบฟ้าใน

ในความสลัวมัวมืดซึ่งค่อยๆ คืบคลานเข้ามา ดวงดาวก็ทยอยออกมาให้เห็นทีละดวงสองดวง ซึ่งไม่มีดวงใดเลยที่จะไม่อยู่ในอาณัติของมโนมัยผู้นั้น

มโนมัยอย่างขมขื่นเมื่อนึกถึงข้อนี้ ดวงดาวเหล่านั้น พิภพเหล่านั้น ตกอยู่ภายใต้การปกครองของมโนมัย ผู้เป็นบุคคลประหลาดที่น้อยคนนักจะเคยเห็นรูปร่าง

มโนมัยนะรี รูปร่างของมโนมัยไม่เอาไหนอย่างยิ่ง ใครได้เห็นก็ยากที่จะละเว้นไม่วิจารณ์ด้วยความดูแคลน ร่างของมโนมัยสูงถึงห้าฟุตแปดนิ้ว แต่น้ำหนักตัวเพียงร้อยยี่สิบปอนด์เท่านั้น แขนขาเรียว ผอมแก้งก้าง ร่างกายชุกงักไก้ ใบหน้าบอบบางแทบจะเต็มไปด้วยจมูกที่อวบอูม ยาวยื่นออกมาถึงสามนิ้วฟุต

มีแต่แววตาของมโนมัยเท่านั้นที่ไม่น่าหวั่นเป็นตัวตลกเหมือนร่างกายส่วนอื่นๆ ของมโนมัย แววตาคู่นั้นอ่อนโยน เป็นความอ่อนโยนเกินไปสำหรับผู้ยิ่งใหญ่ปราบได้ทั้งจักรวาล และในความอ่อนโยนนั่นมีแววเศร้าเจืออยู่ตลอดเวลา

ในนครฟรังพร้อมด้วยสิ่งสวยงามและความสะดวกสบาย เช่น นครหลวงอันโอ้อ่าของพิภพที่รุ่งเรืองทั่วไป ความจริงมันอาจไปตั้งนครหลวงที่พิภพสถาบันสถาปนา อันเป็นพิภพใหญ่แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาพิภพใหม่ๆ ของฝ่ายปรัภักษ์ที่เพิ่งได้ใหม่ก็ย่อมได้ แต่พิภพนั้นตั้งอยู่ไกลถึงขอบจักรวาล

ส่วนกาลกันเป็นดาวที่ตั้งอยู่ก่อนมาทางกลางจักรวาล ทั้งเป็นดินแดนที่ผู้ลากมากดินนิยมมาทัศนาศร จึงเป็นที่เหมาะในทางยุทธศาสตร์มากกว่า

แต่ท่ามกลางความหรูหราโอ้อ่า เจริญรุ่งเรือง ยากจะหาที่ใดเหมือนนั้น มโนมัยจะได้มีความสำนึกใจก็หาไม่

คนทั้งหลายกลัวมัน ยอมทำตามความปรารถนาของมัน ตลอดจนยอมรับนับถือมัน แต่ก็ไม่มีใครอยากเข้าไปใกล้มัน ใครเล่าที่จะเป็นคนที่มองดูรูปร่างของมันแล้วชื่นชม หรืออย่างน้อยที่สุด ไม่นึกเฝ้ายหน้า จะมียกเว้น คนที่มันเปลี่ยนอารมณ์ปรับจิตใจเสียแล้วเท่านั้น มันน่าอภิมรณะอะไรกับไอ้ความจงรักภักดีจอมปลอมอย่างนั้น มันไม่มีรสสัมผัสอะไรเลย มโนมัยได้สร้างแล้วซึ่งชื่อเสียงเกียรติยศขึ้นมา วางระเบียบพิธีต่างๆ ระเบียบงานทั้งปวง แต่สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นก็ไม่ได้เปลี่ยนสภาพการณ์ส่วนตัวของมัน ใ้ห้วิเศษวิโสขึ้น อย่างดีที่สุดก็เป็นได้เพียงราษฎรหมายเลขหนึ่ง ที่ต้องเก็บตัวอยู่เงียบๆ แต่ล้ำพั้ง เพราะกระดากสายตาประชาชน

พลันมันก็เกิดฮึดขึ้นในใจด้วยความเหี้ยมหยุ่เหี้ยม มันจะต้องกวาดเอาจักรวาลทั้งหมดเข้าไว้ภายใต้อำนาจของมันมิให้มีหลงเหลือ มันยอมทนฝังตัวเงียบๆ อยู่ที่กาลกันนี้ถึงห้าปีแล้ว ด้วยสาเหตุเพียงเพราะเกรงกิดติดพันที่อันน่าหว่นหวาดของสถาบันสถาปนาแห่งที่สอง ซึ่งครองอิทธิพลเหนือสากลจักรวาลอยู่ ทั้งๆ ที่ไม่มีใครเคยพบ เคยเห็น หรือเคยรู้เรื่อง ตัวมันรื้อก็ย่างเข้าสามสิบสองแล้ว ก็อายุไม่เท่าไร แต่ตัวของมันเองเริ่มรู้สึกว้ากจะชราแล้ว แม้พลังจิตตามภาพอันแพกผิดกว่ามนุษย์ธรรมดาจะแกร่งกล้าปานใด แต่ร่างกายของมันนั้นบอบบางอ่อนเปลี้ยลงทุกที

ดาวทุกดวง! ทุกพิภพที่ลอยเด่นฟ้าในสายตาของมัน และแม้แต่ที่ลับลึกลับจากสายตา จะต้องตกมาอยู่ในอำนาจของมัน!

นั่นคือการแก้แค้นล้างแค้นเอา กับมวลหมู่มนุษย์ที่มันฆ่าเหล่าเขาอยู่แต่ผู้เดียว ล้างแค้นเอา กับสากลจักรวาล ที่มันไม่สามารถปรับตัวเข้าร่วมสังสรรค์ในหมู่ประชากรสามัญทั้งหลายได้เช่นสามัญชน

แสงเย็นๆ ของสัญญาณบอกเหตุที่เพดานห้องกะพริบเป็นจังหวะ มันรู้ระยะของผู้ที่กำลังเข้ามาในวัง และขณะเดียวกันในยามใกล้สนธยานั้น

จิตสัมผัสอันละเอียดอ่อนเหนือมนุษย์ก็ส่งกระแสความพึงพอใจเข้ากระทบ
ประสาทสมอง

มันรู้แน่ในทันใดว่าผู้มามีใช้ใครนอกจากพริตเซอร์

ร้อยเอกพริตเซอร์ในอดีตของสถาบันสถาปนาที่หาไม่แล้ว ร้อยเอก
พริตเซอร์ผู้ซึ่งคณะผู้บริหารอาณานิคมไม่สนใจไยดีความสามารถ ร้อยเอก
พริตเซอร์ผู้ซึ่งมโนมัยยกขึ้นจากตม ที่จมปลักเป็นเพียงสายลับชั้นต่ำต้อย
ร้อยเอกพริตเซอร์ที่มันตั้งให้เป็นพันเอกพิเศษ แล้วเลื่อนขั้นต่อมาให้เป็น
นายพล มีอำนาจหน้าที่แทนทูแทนตาทั่วแวนแคว้น

พริตเซอร์ ปัจจุบันในยศนายพล ผู้เดิมแม้จะเป็นปรปักษ์ตัวร้าย
บัดนี้ได้สยบยอมเป็นผู้จงรักภักดีต่อมันอย่างถาวรแล้ว แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น
เขาก็มิใช่จะรักดีด้วยเหตุผลสามัญ มิใช่รักดีเพราะผลประโยชน์ตอบแทน
อันจะพึงได้ มิใช่รักดีเพราะความสำนึกในบุญคุณ หรือเพื่อเป็นการตอบแทน
คุณความดีอันใดของมัน หากแต่เป็นความรักดีโดยถูกมอมเมาด้วยมโนมัย
ของมัน

มโนมัยตระหนักแจ้งถึงกระแสจิตรอบนอกของแฮน พริตเซอร์ ซึ่งมี
แต่ความรักและภักดี ไม่มีวันผันแปร เพราะมันปลูกฝังลงไว้อย่างแน่นสนิท
ตั้งห้าปีมาแล้ว แต่ทว่าจิตสำนึกที่ต่ำลึกลงไปกว่านั้น พริตเซอร์ยังคงเป็น
พริตเซอร์คนเดิมที่ดั่งดันหาญห้าว ไม่ชอบถูกบีบบังคับไม่ว่าด้วยกฎเกณฑ์
ใดๆ พึงใจจะทำตามความคิดเห็นที่ตนเองเห็นชอบเห็นควร เป็นจิตสำนึก
ที่ลึกอยู่ก้นบึ้งของจิตตารมณ์ ซึ่งแม้แต่มนุษย์พิเศษอย่างมโนมัยก็มีอาจจะ
หยั่งจิตลงไปบังคับได้

ประตูทางเบื้องหลังของมันเปิดออก มันหันกลับไปทางนั้น ผาผนัง
ซึ่งโสีโปร่งอยู่ก็กลายเป็นผนังทึบตามปกติ แสงสว่างยามเย็นสีม่วงหายไป
เปลี่ยนเป็นแสงสว่างจ้าในห้อง ซึ่งเป็นแสงเกิดจากแรงไฟฟ้าปรมาณู

แฮน พริตเซอร์ นั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ถูกชี้ให้ ไม่มีการโค้งคำนับ ไม่มี
การคุกเข่า หรือการทำความเคารพใดๆ ที่จำเป็นต้องกระทำ เมื่อเข้าพบ
มโนมัยเป็นการส่วนตัว มโนมัยมีศักดิ์เป็นเพียง “ราชกรรมาชเลขหนึ่ง”
ต้องการให้ใช้เพียงคำว่า “ขอรับ” เท่านั้น ผู้เข้าพบอาจจะนั่งหันหลังพูดก็ได้

ถ้าพอใจจะทำ

แฮน พริตเซอร์ ตระหนักรู้ว่ากรณีเช่นนี้แสดงให้เห็นว่ามันผู้นั้นมั่นใจในอำนาจของมันร้อยเปอร์เซ็นต์ และเขาก็ชื่นชม

มโน้มักกล่าวว่า “รายงานฉบับล่าสุดของคุณมาถึงมือฉันเมื่อวานนี้เอง พริตเซอร์ ฉันว่ามันนอกจากจะทำให้ไม่ค่อยสบายใจอยู่สักหน่อยนะ”

นายพลขมวดคิ้ว “ใช่แล้ว ผมก็ว่าอย่างนั้น แต่ผมก็มองไม่เห็นว่าจะสรุปรายงานเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร สถาบันสถาปนาแห่งที่สองนะไม่มีหอรอกขอรับ”

มโน้มักครุ่นคิด แล้วก็สั่นหัวเช่นที่เคยกระทำมาแล้วหลายครั้ง “มันมีหลักฐานของเอ็บลิง มิส อยู่หนา ฉันตัดความคิดเรื่องหลักฐานของเอ็บลิง มิส ไม่ได้เลย”

เรื่องนี้มันก็ซ้ำซากกันอยู่แค่นี้ พริตเซอร์แย้งว่า “เอ็บลิง มิส อาจจะได้ชื่อว่าเป็นนักจิตวิทยาผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของสถาบันสถาปนาที่จริงอยู่ แต่ถ้าเทียบกับฮารี เซลดอน แล้ว เขาก็เหมือนเด็กทารกดิๆนี่เอง ตอนที่เขาทำการค้นคว้างานของเซลดอนนั้น สมลองของเขาถูกท่านเร่งเร้า ท่านอาจจะบีบคั้นเขามากเกินไป เขาอาจจะพลาดผิดก็เป็นได้นะขอรับ เขาคงผิดแน่ๆ”

มโน้มักถอนใจใหญ่ ไบหน้าซีดเขียวบนลาคอเรียวยาวยื่นชะงักออกมา “เขาน่าจะมีชีวิตอยู่นานอีกสักนาที่หนึ่ง เขากำลังจะบอกฉันอยู่แล้ว เชียวว่าสถาบันสถาปนาแห่งที่สองอยู่ที่ไหน เขารู้แน่ๆ จะบอกให้ หาไม่ฉันคงไม่ต้องมาชะงักงันอยู่อย่างนี้ เสียเวลาไปตั้งมากมาย ห้าปีสูญเสียไปเปล่าๆโดยไม่ได้อะไรขึ้นมาเลย”

พริตเซอร์ไม่อาจตำหนิความทะยานอยากอันเป็นจุดอ่อนของเจ้านายของเขาได้ เพราะสมลองอันถูกปรับไว้ไม่เปิดช่องให้ทำเช่นนั้น เขาจึงได้แต่รำคาญและไม่สบายใจ เอ่ยแย้งขึ้นว่า “แต่ยังจะมีทางใดเป็นคำอธิบายได้อีกเล่าขอรับ ผมได้ออกไปสำรวจค้นหาถึงห้าครั้งแล้วตามเส้นทางที่ท่านเองเป็นผู้กำหนดให้ผม ค้นไปทั่วทั้งดาวใหญ่พิภพน้อย ก็ไม่ได้ร่องรอยอะไรตั้งสามร้อยปีแล้วที่อ้างกันว่าฮารี เซลดอน แห่งจักรวรรดิเก่าคนนั้น ตั้งสถาบันสถาปนาขึ้นสองแห่ง เพื่อให้เป็นศูนย์กลางให้จักรวรรดิใหม่ก่อเกิด

ขึ้นมาแทนจักรวรรดิเดิมที่กำลังค่อยๆ ตายไป ร้อยปีหลังจากสมัยของฮารีเซลดอน สถาบันสถาปนาแห่งที่หนึ่งที่เรารู้จักกันดี ก็เป็นที่รู้จักกันทั่วขอบจักรวาล ต่อมาถึงร้อยห้าสิบปีหลังสมัยของเซลดอน เมื่อมันทำสงครามครั้งสุดท้ายกับจักรวรรดิเก่า ทว่าทั้งจักรวาลก็รู้จักสถาบันแห่งนั้น นี่ก็ผ่านมาถึงสามร้อยปีแล้ว ไม่มีวีแววของสถาบันสถาปนาแห่งที่สองเลย ภายในวงโคจรของทั่วทุกพิภพในสากลจักรวาลไม่ปรากฏร่องรอยของมันแม้แต่หยดน้ำ

“เอเบิลลิง มิส บอกว่า มันเก็บตัวอยู่อย่างลึกลับ ความลึกลับของมันเท่านั้นที่ทำให้มันมีความแข็งแกร่ง”

“ไม่น่าจะมีอะไรที่เป็นสิ่งที่มีอยู่จริงๆ จะซ่อนอยู่ใต้ลึกลับลึกลับขนาดนี้”

มโนมัยจึงหันหน้าเขาด้วยดวงตากลมโต มีแววไม่วางใจ “ไม่ มันต้องมีอยู่จริงๆ” นิ้วหนึ่งหุ้มกระดูกยกขึ้นชี้เขม็ง “จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงการทางยุทธศาสตร์สักหน่อย”

พริตเซอร์ขมวดคิ้ว “ถ้าท่านคิดจะออกเดินทางไปเองละก็ ผมไม่เห็นด้วย”

“ไม่ ไม่ใช่อย่างนั้น คุณจะต้องเดินทางอีกครั้งหนึ่ง เป็นครั้งสุดท้าย แต่จะมีบุคคลอีกคนหนึ่งร่วมงานด้วย”

เงียบงันกันอยู่ครู่หนึ่ง พริตเซอร์ก็ถามขึ้นด้วยเสียงกระด้าง “ใครขอรับ”

“เป็นคนหนุ่มชาวคาลกันนี่เอง ชื่อเบล แชนนิส”

“ผมไม่เคยได้ยินชื่อเลยขอรับ”

“ก็คงไม่เคยหรอก แต่เจ้านี้เป็นคนเฉลียวฉลาด เป็นคนกระตือรือร้น รักความก้าวหน้า และก็เป็นคนที่ยังไม่เคยถูกปรับระดับจิตใจ”

ซากรรไกรยาวของพริตเซอร์สั่นระริก “ผมมองไม่เห็นว่าจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย”

“มีสิ พริตเซอร์ มีอยู่ข้อหนึ่ง คุณนะเป็นคนเฉียบแหลมช่างคิด มีประสบการณ์ดี คุณทำงานให้ฉันอย่างไม่มีที่ติ แต่จิตใจของคุณถูกปรับไว้แรงผลักดันในตัวคุณมันเกิดมีขึ้นก็เนื่องจากความจงรักภักดีที่ฝังจิตใจแท้จริงโดยคุณไม่อาจขัดขืนได้ เมื่อคุณขาดแรงผลักดันโดยธรรมชาติ

ในตัวเอง คุณยอมสูญเสียบางสิ่งบางอย่างไป นั่นคือแรงดลใจ ซึ่งฉันไม่สามารถจะหาทดแทนให้ได้”

“ผมไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเช่นนั้นเลยขอรับ” พริตเซอร์แย้งเสียงชิงชัง “ผมยังรู้สึกตัวเป็นปกติทุกอย่างเหมือนสมัยเมื่อเป็นศัตรูกับท่าน ผมไม่รู้สึกรู้ว่าหย่อนยานสมรรถภาพอย่างไรเลย”

“แน่ละสิ คุณยอมไม่รู้สึกรู้” มโนมัยยิ้มน้อยๆ “แต่ในงานที่จะให้ไปนี้ฉันไม่มุ่งหมายจะเอาประโยชน์จากการตัดสินใจของคุณมากนัก เจ้าแซนนิสคนที่ว่านั่นเป็นคนที่รักความก้าวหน้า กระตือรือร้นเพื่อตัวเอง เป็นคนไว้วางใจได้ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่เพราะจงรักภักดี แต่เพราะเพื่อประโยชน์อันเขาเองมุ่งจะได้ เขารู้ว่าเขาจะขึ้นสู่ที่สูงได้ก็โดยเกาะสายลือของฉันขึ้นมา ฉะนั้นเขาย่อมยินดีจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเพิ่มพูนความยิ่งใหญ่ของฉัน เพื่อว่าเขาจะได้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปด้วย ฉันใหญ่ขึ้นเท่าไร เขาก็จะได้ใหญ่ขึ้นเท่านั้น ถ้าเขาไปกับคุณ ความกระตือรือร้นอย่างว่าของเขาจะเป็นแรงผลักดันให้การค้นคว้ามีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะเขาทำเพื่อตัวเอง”

“ก็ถ้าอย่างนั้น” พริตเซอร์ยังคงยืนกราน “ทำไมท่านไม่ถอนการสะกดจิตใจของผมเสียเล่า ถ้าคิดว่าจะทำให้ผมคล่องตัวยิ่งขึ้น ท่านยังไม่วางใจผมอีกหรือ”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก พริตเซอร์ ตราบใดที่คุณอยู่ในระยะที่จะเอื้อมถึงฉันได้ หรือที่จะใช้ปืนแสงยิงได้ถึง จิตใจคุณจะต้องอยู่ภายใต้ความดูแลของฉันตลอดเวลา ถ้าฉันถอนการควบคุมเดี๋ยวนี้ อีกนาทีเดียวต่อมาฉันก็เป็นศพ”

นายพลถอนใจจนจมูกบาน “เจ้านายคิดอย่างนี้ทำให้ผมซ้ำใจ”

“ฉันไม่ตั้งใจจะทำให้คุณเจ็บซ้ำน้ำใจหรอก แต่คุณไม่มีทางจะรู้ว่าการรู้สึกนึกคิดของคุณจะเป็นอย่างไรถ้าจิตใจเป็นอิสระ คิดทุกอย่างได้ตามธรรมชาติภาวะจิตเดิม จิตใจของมนุษย์ไม่ชอบการถูกบังคับควบคุม เพราะเหตุนี้การสะกดจิตอย่างธรรมดาสามัญจึงไม่อาจบังคับโดยฝืนจิตใจของผู้ถูกสะกด แต่ฉันทำได้ เพราะฉันไม่ใช่คนักสะกดจิต เชื้อฉันถอะ พริตเซอร์ ความจงเกลียดจงชังที่คุณไม่อาจแสดงออก และคุณเองก็นึกไม่ออกว่า

มีความรู้สึกเช่นว่าอยู่ในจิตใจนั้น เป็นสิ่งที่ฉันไม่อยากจะเผชิญด้วย”

พริตเซอร์คอตก ซอกซ้าใจที่โต้แย้งไม่ได้ผล ผืนใจพุดขึ้นอีกว่า “แต่ท่านจะเชื่อคนคนนั้นได้โดยเอาอะไรเป็นหลัก ผมหมายถึงเชื่ออย่างสนิทใจ เช่นดังที่ท่านเชื่อผม ซึ่งท่านได้ปรับภาวะจิตเอาไว้”

“อ้อ ชื่อนั้น ฉันคิดว่าจะวางใจสนิทไม่ได้หรอก เพราะเหตุนี้ละสิ คุณจึงต้องไปด้วย เข้าใจหรือยัง พริตเซอร์” แล้วมโนมัยก็เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ใหญ่อ่อนอ่อนนุ่ม ทำให้ดูร่างของมันเหมือนดังกับไม้จิ้มฟันที่หักพับไป-พับมาแต่มีชีวิต “เขาอาจจะบังเอิญพบสถาบันสถาปนาแห่งที่สอง เขาอาจเกิดมีความคิดขึ้นมาว่า เขาควรร่วมมือกับสถาบันเพื่ออาจจะได้ประโยชน์มากกว่าอยู่กับฉัน ถ้าอย่างนั้นละก็...คุณเข้าใจรึยัง”

ประกายแห่งความพอใจวาวขึ้นในแววตาของพริตเซอร์ “ค่อยยังชั่ว หน่อยขอรับ”

“ถูกแล้ว แต่ว่าอย่าลืม คุณต้องปล่อยให้เขาเดินทางของเขาโดยอิสระที่สุดเท่าที่จะยอมให้ได้”

“ขอรับ”

“แล้วก็...เออ...พริตเซอร์ เจ้าหนุ่มคนนั้นรูปร่าง มารยาทดี มีเสน่ห์อย่าเผลอสติเชียวนะ เขาเป็นคนมีอันตราย ไม่ละอายต่อบาป อย่าเผชิญหน้ากับเขา นอกจากคุณจะพร้อม เท่านั้นแหละ”

แล้วมโนมัยก็อยู่แต่ลำพังอีกครั้งหนึ่ง เขาดับแสงสว่างในห้อง ปลอ่ยให้ฝาผนังกลับโปร่งใสอีกครั้งหนึ่ง ขณะนั้นห้องฟ้าเป็นสีม่วง ที่ตัวเมืองมองเห็นแต่แสงไฟเป็นกระจุกๆอยู่ขอบฟ้าโน้น

ทั้งหมดนี้มันเพื่ออะไรกันนะ ถึงหากเขาได้เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้วจะเป็นไฉน มันจะทำให้คนอย่างพริตเซอร์เปลี่ยนไปจากการเป็นคนสูง หลังตรงแนว มั่นใจตนเอง และเข้มแข็งละหรือ แล้วตัวของมัน มโนมัยเองจะมีรูปร่างเปลี่ยนไปจากที่เป็นอยู่นี้ละหรือ

มันสับสนต่อความคิดที่ผุดขึ้นมากวนอารมณ์เหล่านั้น แต่ว่าจุดหมายปลายทางที่มันเฝ้านั้นนะ อะไรแน่เล่า

แสงเย็นๆ ของสัญญาณบอกเหตุที่เพดานกะพริบเป็นจังหวะ มันรู้

สดาบัน. สดาปนา

อารี เชลดอน นักคณิตศาสตร์ผู้ใช้เวลาทั้งชีวิตพัฒนาศาสตร์สาขา
ซึ่งรู้จักกันในนาม ‘อนาคตประวัติศาสตร์’
ได้ทำนายอนาคตของจักรวรรดิสากลจักรวาลว่าใกล้ถึงกาลเสื่อมสลาย
หลังจากนั้นจะบังเกิดยุคมืดที่กินเวลายาวนานถึง 30,000 ปี
ก่อนที่จักรวรรดิที่สองจะรุ่งเรือง ผลการคำนวณของเชลดอนยังพบว่า
มีวิธีจำกัดระยะเวลาของยุคมืดให้เหลือเพียง 1,000 ปีเท่านั้น
ซึ่งจะช่วยลดความทุกข์ของมนุษยชาติลงได้อย่างมหาศาล
นั่นก็คือการก่อตั้งสดาบันสดาปนาขึ้นสองแห่งที่สุดปลายทั้งสองด้านของจักรวาล
ประกอบด้วยบุคคลผู้มีสติปัญญาเลิศที่สุดหลากหลายสาขา
เพื่อรวบรวม รักษา และแพร่ขยายความรู้ทั้งหมดของมนุษย
รคคอยกรามาถึงของจักรวรรดิแห่งที่สอง

‘สดาบันสดาปนา’ สดุดยอดนวนิยายวิทยาศาสตร์ของไอแซค อสิมอฟ
ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นงานระดับคลาสสิก
ได้รับการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่องไม่เคยขาดตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 20 จนถึงปัจจุบัน
และในปี 1966 นวนิยายไตรภาคชุดนี้ยังได้รับรางวัล Hugo Award
ในฐานะ Best All-Time Novel Series อีกด้วย
ในขณะที่ภาคภาษาไทยซึ่งเป็นผลงานการแปลและเรียบเรียงของ ‘บรรยงก์’
ก็ได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี
มีการตีพิมพ์หลายครั้งตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา

**ขอเชิญพบกับความยอดเยี่ยมของนิยายวิทยาศาสตร์อมตะชุดนี้
จากการจัดพิมพ์ครั้งใหม่ของแพรวสำนักพิมพ์ได้ ณ บัดนี้..**

